

Norvegų žvejai

Herojus

Kiek save atmenu –
Visad svajojau būti išgelbėtas.

Mėgau knygas, kuriose budi jėgos,
Įgaliotos ištraukti mane
Iš bet kurio siužeto gerklės,

Mėgau, kai rašė:
„Mums įžengus, siaubūnas
Jau buvo nukautas...“ Arba:
„Po savaitės mane surado
Norvegų žvejai...“

Kiek atsimenu, visada apie mane buvo
Šarvuotais sargybinių kūnais
Paskui angelą žengiantis Petras,
Frodas – vos prieš akimirką
Atgavęs sąmonę Elrondo namuose...

Apie mane – net ir šitas,
Lengvai sužeistas kareivis,
Štai sraigtasparniu tolstantis,
Būtent nuo ten,
Kur tuoj užvirs žemė...

— — —

Taip ligi šiol ir šaukiuosi
Visokių nelaimių, mirties, pragarų...

Kad tik nepritrūktų darbo
Norvegų žvejai –

Kad tik nepritrūktų vietų,
Iš kurių

Norėčiau ištrūkti...

Sirgau (1980-ieji)

Tąžiem, kai jie
Iš tikrųjų atėjo – nenorėjau
Nieko matyti –

Man nebuvo smalsu, ko jie ten stovi
Susispietę galvūgaly,
Tarytumei Trys Karaliai,
Nedrįstantys užsimint apie dovanas –

Kokie dar svečiai, kai taip krato,
Kai ausyse spiegia speigas
Ir, tartum kokiam peliūkščiui,
Reikia labai greitai kvėpuoti,
Kad nesustotų širdis?..

Be to – užsiėmęs buvau –

Susikaupęs stebėjau, kaip sninga,
Kaip išsivaikščioję kambario baldai
Sugrįžta nenoriai ir vėl
Į savąsias vietas –

Laukiau, kol grįšiu ir aš, laukiau, kol speigas
Man transponuos šį pasaulį
Bent jau per kvintą –

Aukštyn...

– – –

Dabar jau žinau – visą tą žiemą
Jie budėjo
Prie manojų guolio –

Tik retsykais pasikeisdami

Su laiku.

Skendau (1986-ieji)

Kai supratau, kad pasaulį
Apsivilkau išvirksčią –
Bandyt išsipainiot pačiam
Jau buvo beprasmiška –

Plaučiai
Jau buvo virtę galaktikom,
Pilnom žvaigždynų ir
Amžinybės juoko, plaukai –
Čiuptuvais, nebeįstengiančiais
Pasiiekti gyvenimo...

Man jau buvo vienodai

Gera būti,
Gera nebūti,
Gera žinoti, kad šito pasaulio
Suprasti – nebūtina...

Jau rūpėjo
Tik vaiskūs šnarėjimai,
Minkšti paplekšnojimai per veidą –
Sąmonę tvindanti
Pirmaprade

Vandens augalų
Kalba...

Tarsi be perstojo, tarsi
Be garso kartotų kažkas:

„Dabar nejudėk –
Menkiausia klaida
Visa tai
Išbaidytų...“

– – –

Ir, kaip tyčia, būtent tada –
Aštrus šviesos blyksnis...
Rankos iš niekur... Paviršius...

Ir, kaip tyčia, būtent tada –
Svetimi ir atšiaurūs

Norvegų žvejų
Veidai...

Partrenkė automobilis (1997-ieji)

Plikšala, plikšala...

Ne veltui sinoptikai patarė
Be mirtino reikalo šiandien
Nekelti kojos iš namų –
Be mirtino reikalo – netgi
Negimti...

Nepatikėjau, ir štai –

Jau kurį laiką
Manęs peizaže apskritai nėra...

Yra tik mėlynų
Švyturėlių šokis ant tirpstančio sniego,
Tik mėlynas sniegas, tupiantis
Ant tirpstančio galinio stiklo,
Tik isteriški vieversiai iki mėlynumo
Įelektrintais balsais...

Galiausiai – sūrus šito krešančio
Skysčio skonis išduoda –

Čia – netikros šilauogės, šis vaizdas – neišbaigtas,
O tas sniegas – ne viskas,
Ką privalau apie savąją būklę
Ir savo tikrovę
Žinoti...

Kuo skubiau reikia perprast bent tai,
Kas svarbiausia:

Iš kur dabar tie nebūties kapiliarai
Amžinybę vaizduojančiuose paveiksluose,
Kokiu dažniu įprastai nustatomi žmonės,

Ką įprastai jie transliuoja ir ką,
Po velnių, aš veikiu šitame
Greitosios pagalbos
Automobilyje?..

Barzdoti veidai, prispausti prie galinio stiklo,
Visa kantriai mėgina
Man aiškinti –

Bet per uždarus langus, mėlynus vieversius
Negaliu jų išgirsti, ne viską
Įstengiu suprasti –
– – –
Toks nesvietiškas greitis...

Šitokia plikšala, plikšala...

Skendau (nuo 1993-ųjų iki 2006-ųjų)

Lietus, nuolatinis
Girtavimas, tiesiog ant šakų
Pūvantys lapai –

Nervai šitaip suirę,
Kad nuo savižudybės, regis, jau teskiria
Vos viena kita įsimylėjėlių porelė,
Besibučiuojanti televizoriaus ekrane,

Vos vienas balsas,
Retsykiais dar pašaukiantis vardu,

Nuo manęs vos per plauką
Velniop praskuodžiančios dienos,
Gailestingosios seserys,
Sveikos gyvenosenos šalininkai –

Visad kupini jėgų ir mažoro,
Fontanais trykštančio
Iš bėgiojant kiekvienam
Privalomų ausinukų...

Būna –
Kūnas per dieną
Nuo sielos nustumka
Jau net po keletą kartų –

Pasitaiko – į veidą, pasitaiko – į purvą,
Pačiose viešiausiose vietose...

Kur beečiau – naktiniai barai,
Ką beliesčiau –
Skilvelių virpėjimas, tiesiog akyse
Pūvantys mano lapai...

Bet vis dar naiviai tikiu, vis dar
Laukiu –
– – –

Net ir čia kada nors
Turėtų užklysti
Norvegų žvejai –

Apsimetę šerkšnu,
Sparnuotais praeiviais,
Eilėraščiais...

Atilsis (kada nors)

Nė viena iš kol kas siūlytų mirčių
Man nebūtų patikusi.

Esu įsitikinęs – tikroji bus
Panaši ne į jas, o į išeitį,
Nuo kurios – net ir mintis mane gelbėt
Būtų nedraugiška...

Todėl ir finalinės scenos nebus –
Tik mano kūno kontūrus atkartojanti
Skylė kalendoriaus lapelyje...

Pažvelgus pro ją –
Matysis vien žvaigždės ir jūra –

Žadėtasis amžinas atilsis,
Kurio net šiek tiek
Sau pavydžiu...

Esu įsitikinęs – ant būsimo mano kapo –
Jau ir dabar užrašyta:

„Padėk tą trimitą, Gabrieliau –
Aš ką tik atsiguliu.“